

[A. C. Normann.]

stigt og så krampagtigt, som det finder sted her ved denne afsluttende debat, ønsker at beklikke regeringens samarbejdsvilje. Selve denne samlings handlingsforløb viser jo, at det er modsat; det kan det ærede medlem se ved at undersøge, hvor stor en part af vinterens love der er resultatet af et samarbejde mellem regeringen og oppositionen. I den henseende har den højt-ærede statsminister i dag givet nogle meget illustrerende oplysninger.

Det ærede medlem hr. Poul Møller havde nogle refleksioner over samarbejdet inden for regeringen. Nu er det jo således, at alle spørgsmål om, hvorledes andre har det inden døre, altid er godt samtalestof. Dette med at de tre regeringspartier skiftevis sætter sig på hinanden, alt efter hvilket parti man i øjeblikket er i gang med at angribe, undgik det ærede medlem dog. Men det var galt med retsforbundet, og i militærspørgsmålet havde det radikale venstre ikke omvendt sig. Nej, det har vi ikke, men skal samarbejdende partier nu også ligefrem behøve at omvende sig? Hvem skulle i så fald omvende sig, hvis venstre og de konservative dannede en regering, sådan som de på et vist tidspunkt ønskede? De har jo ikke den samme mening om forsvarsudgifterne, eller havde det ikke i dagene op til valget. Jeg synes, der er en mere naturlig basis for et samarbejde end bratte og derfor uoprigtige omvendelser, nemlig at erkende, at da intet parti her i tinget alene besidder flertallet, må der tages hensyn til andre, for at lovene overhovedet kan gennemføres. Det er de tre partier i regeringen indstillet på, og derfor tror jeg for mit vedkommende, at alle ønsker om samarbejdets sprængning er forfængelige ønsker.

Det ærede medlems egne anklagende ord om den udhulning af forsvarsordningen, som venstre i fjor deltog i, viser, at de to oppositionspartier heller ikke kunne samarbejde om forsvaret uden gensidige indrømmelser. Det er jo i øvrigt en ting, som vi vel alle sammen kan betragte som en

ren selvfølge. Venstre deltog direkte i nedskæringen dengang, hvad de konservative fordømte.

Den lange række af påstande, som skulle tjene til at reducere værdien af regeringens økonomiske foranstaltninger, bl. a. angrebene på stabiliseringslån og udbyttebegrænsning, i de ærede medlemmer hr. Erik Eriksens og hr. Poul Møllers taler skal jeg lade ligge. Vi kender alle her talernes hensigter, og hensigterne er ikke så gode, at de helliger midlerne. Men det ærede medlem hr. Poul Møller sagde i slutningen af sin tale nogle ord om vor handelspolitiske stilling og vor stilling til de europæiske markedsplaner og indtog her en holdning, som jeg synes fortjener opmærksomhed, og som forhåbentlig vil vække opmærksomhed i kredse ude i landet, som står oppositionspartierne nær. Jeg tror, det er rigtigt at lægge alvorlig vægt på, at det nu også siges fra konservativ side, at den usikkerhed, der er opstået omkring Romtraktatens skæbne, må få os til at koncentrere os med større iver end hidtil om det europæiske frihandelsområdes realisation. Det kan komme på en anden måde end ventet. Men tanken om en eller anden form for et omfattende europæisk frihandelssamarbejde er formentlig nu vokset så stærkt, at den næppe kan tænkes opgivet igen. I denne situation er det sikkert også rigtigt — heri tror jeg det ærede medlem har ret — at søge de nordiske forhandlinger fremskyndet.

Det ærede medlem hr. Poul Møllers tale blev holdt i en behersket form, men var i sit indhold én eneste tydelig erkendelse af, at den afventende politik, som vort parti i øvrigt længe måtte høre ilde for, var den rigtige, og tillige var hans ord en fordommelse af dem, som hovedkuldskyld ville styre os ind i Romtraktaten uden overhovedet på det tidspunkt at kunne overskue følgerne.

Det ærede medlem hr. Poul Møller var nogenlunde fair i sin skyldfordeling; da han talte om valutaforbedring. Jeg siger nogenlunde; fordi det ærede medlem var, synes jeg, noget